

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/261/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116222760
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2116222760.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a sudkýň: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: Intrum Justitia Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, proti žalovanej: I. N., nar. XX.X.XXXX, bytom O., K. XXXX/XX, o zaplatenie 1.713,78 Eur s príslušenstvom, odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 16Csp/124/2016-29 zo dňa 27. júna 2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd p r i p ú ť a späťvzatie žaloby v časti sumy 497,25 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 497,25 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie vo späťvzatej časti z r u š u j e a konanie vo späťvzatej časti z a s t a v u j e .

II. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšnej časti r u š í a vec mu v r a c i a v zrušenom rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom konanie v časti istiny 100,- Eur s prislúchajúcim úrokom zastavil, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 3, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 107, § 565 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, s poukazom na procesné ust. § 121 ods. 2, 3, § 145 ods. 2, § 156, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že dňa 18.2.2013 poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej na základe zmluvy č. 8011033 pôžičku vo výške 1.600,- Eur. Žalovaná sa zaviazala úver splácať 48-imi splátkami vo výške 59,69 Eur mesačne. V zmysle zmluvy bola určená splatnosť pôžičky 2/2017, dohodnutá ročná úroková sadzba 32 %, RPMN 32 %, priemerná RPMN 19,53%, náklady spotrebiteľa 1.080,32 Eur, celková výška pôžičky 2.680,32 Eur. Žalovaná uhradila sumu 119,38 Eur. Žalobca zosplatnil dlh listom zo dňa 16.10.2013, kedy vyzval žalovanú k okamžitej úhrade čiastky 2.763,65 Eur do 3 dní.

4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie uzavrel, že podľa ods. 12.2 všeobecných obchodných podmienok bol žalobca ako veriteľ oprávnený vypovedať zmluvu kedykoľvek, k jej zániku však dochádza až v zmysle ods. 12.1, teda úplným splatením. Z takto formulovaného ustanovenie je teda zrejmé, že jeho cieľom nie je výpoveď zmluvy v pravom slova zmysle (teda v zmysle ukončenia zmluvy, porov. § 582 Občianskeho zákonníka), ale len privedenie okamžitej splatnosti

všetkých splátok, pričom samotná zmluva zanikne až splnením dlžníkovho dlhu. Podľa okresného súdu citované ustanovenie predstavuje vlastne dohodu obdobnú tej, ktorú predpokladá § 565 Občianskeho zákonníka. Veriteľ teda môže kedykoľvek (bez obmedzenia akýmkoľvek zmluvnými predpokladmi) a bez akéhokoľvek zmluvného dôvodu žiadať splatenie celého dlhu kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu. Podobnosť s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka a tým aj podobné posudzovanie právnych dôsledkov takejto dohody (pozri ďalej) má význam aj z hľadiska § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie viaže využitie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka na určité obmedzujúce podmienky. Cieľom týchto obmedzení je pritom ochrana spotrebiteľa pred okamžitými nepriaznivými následkami omeškania s platením. Takémuto ochrannému účelu by odporovalo, ak by veriteľ mohol dohodu podľa § 565 Občianskeho zákonníka nahradiť právom kedykoľvek a bezdôvodne zmluvu vypovedať. Takáto výpoveď by totiž privodila presne tie následky, ktoré privodí uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a ktorým má § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka brániť. Teleologický výklad § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka potom vyžaduje, aby aj dohoda v spotrebiteľskej zmluve, podľa ktorej môže veriteľ kedykoľvek privodiť okamžitú splatnosť splátok spotrebiteľského úveru (pôžičky), podliehala rovnakým obmedzeniam (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ako dohoda v § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa okresného súdu však potom treba na takúto dohodu (ktorá smeruje k rovnakému cieľu ako dohoda podľa § 565 Občianskeho zákonníka) aplikovať všetky tie ustanovenia, ktoré sa aplikujú na dohodu podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ide predovšetkým o osobitnú úpravu premlčania v tomto prípade. Premlčacia doba je podľa § 101 Občianskeho zákonníka trojročná, pričom podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie v tomto prípade premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa však pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Účelom ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je brániť tomu, aby veriteľ mohol otáľať s využitím práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka pri omeškaní dlžníka, resp. motivovať veriteľa k čo najskoršiemu vymáhaniu svojej pohľadávky. Preto premlčanie celého zvyšku dlhu nie je viazané na okamih využitia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka veriteľom, ale na okamih splatnosti tej splátky, kvôli ktorej toto právo využíva. Aj pre takú dohodu aká je obsiahnutá v ods. 12.2 všeobecných obchodných podmienok. Okresný súd dospel k záveru, že ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka treba aplikovať aj na premlčanie dlhu zosplateného na základe oprávnenia daného veriteľovi v ods. 12.2 všeobecných obchodných podmienok v prerokúvanej veci. Z ustanovenia ods. 6.2 všeobecných obchodných podmienok vyplýva, že splátky sú zročné do 20. dňa kalendárneho mesiaca. Žalovaná zaplatila len prvých deväť splátok pôžičky od počiatku rešpektujúc termíny splatnosti (zaplatila 2-krát sumu 59,69 Eur: dňa 17.4.2013 a dňa 30.5.2013), ako prvú nezaplatila splátku splatnú 20.6.2013 a potom nevykonala ďalšie úhrady. Splátka za jún 2013 je teda prvou splátkou, kvôli ktorej mohlo dôjsť k zosplateniu (vypovedaniu) úveru. V prerokúvanej veci spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. celý dlh zosplatnila listom zo 16.10.2013. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje vykonať právo zosplatenia až po trojmesačnom omeškaní so splatením niektorej splátky. Vzhľadom na dátum listu (16.10.2013) tak k zosplateniu mohlo dôjsť len v dôsledku omeškania so splátkou splatnou 20.6.2013, keďže od jej splatnosti do 16.10.2013 uplynuli viac ako tri mesiace. Podľa citovaného § 103 Občianskeho zákonníka plynie premlčacia doba celého zosplateného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nesplnenej splátky, ktorá založila právo veriteľa žiadať predčasné splatenie. Ak teda v prerokúvanej veci išlo o splátku splatnú 20.6.2013, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu žalovanej. Trojročná premlčacia doba zosplateného zvyšku dlhu tak uplynula najneskôr 20.6.2016. Na tento záver nemá nijaký vplyv to, že § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka až po trojmesačnom omeškaní. Predovšetkým, v tejto časti je toto ustanovenie lex specialis k § 565 druhej vete Občianskeho zákonníka, podľa ktorého možno toto právo uplatniť len do splatnosti nasledujúcej splátky. Ak totiž pri pôžičke splácanej mesačnými splátkami musí uplynúť trojmesačné omeškanie s niektorou splátkou, za ten čas sa stanú splatné najmenej dve ďalšie splátky. V takom prípade by veriteľ z takejto spotrebiteľskej zmluvy nikdy nemohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Teda v prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka po uplynutí trojmesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. To však - ako už bolo uvedené - nemá vplyv na plynutie premlčania. Ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa totiž nijako nenovelizovalo ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka, preto aj v prípade spotrebiteľských zmlúv platí, že premlčacia doba začína plynúť od zročnosti splátky, kvôli ktorej sa predčasné splatenie žiada, nie od okamihu predčasného splatenia. Keďže § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka umožňuje predčasné splatenie uplatniť až po trojmesačnom omeškaní s niektorou splátkou, je práve táto splátka tou splátkou,

"pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh" v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka. Preto od jej zročnosti (a nie až uplynutím troch mesiacov, resp. zosplatnením) plynie premlčacia doba v zmysle tohto ustanovenia. Premlčacia doba na splatenie zvyšku dlhu žalobcu zo zmluvy z 18.2.2013 so žalovanou tak uplynula najneskôr 20.6.2016. Nárok na úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku pritom podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný. Premlčanie istiny k 20.6.2016 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Žaloba podaná na súd 17.10.2016 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby celej pôžičky, ako aj zodpovedajúcich úrokov z omeškania. Keďže žalovaná je spotrebiteľom v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnuť na premlčanie práva aj bez - inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka) - námietky žalovanej.

5. Ďalej prvoinštančný súd konštatoval, že neskúmal, či boli naplnené všetky predpoklady § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na zosplatnenie dlhu. Z obsahu tohto ustanovenia totiž vyplýva, že jeho cieľom je chrániť spotrebiteľa, nie veriteľa, preto nemôže mať nedodržanie podmienok uplatnenia tohto ustanovenia za následok absolútnu neplatnosť zosplatnenia, na ktorú by mal súd hľadieť z úradnej povinnosti, ale len námietku dlžníka, že nenastala splatnosť jeho záväzku v súlade so zmluvou a so zákonom. Opačný postup by totiž paradoxne favorizoval veriteľa práve z hľadiska plynutia premlčacej lehoty, keďže neplatnosť zosplatnenia by vlastne mala za následok, že dlh by bol splatný podľa pôvodne dohodnutých splátok, ktoré by sa však premlčovali odo dňa svojej zročnosti. Veriteľ by tak v konečnom dôsledku profitoval z vlastného protiprávneho úkonu, čo je v rozpore s elementárnymi právnymi zásadami občianskeho práva. Aj následky porušenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je treba posudzovať tak, aby to bolo na prospech spotrebiteľovi, ktorého má toto ustanovenie chrániť, nie veriteľovi, ktorého chrániť nemá.

6. Na záver okresný súd uzavrel, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje povinnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čoho následkom je že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona sa poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (poukázal na rozsudkom KS v Trnave sp. zn. 10Co/77/2013).

7. V priebehu konania zobral žalobca žalobcu v časti istiny 100,- Eur späť s prislúchajúcim úrokom z omeškania, preto okresný súd konanie v tejto časti zastavil.

8. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď žalovaná bola úspešná v celom rozsahu (zastavenie konania bolo v nepatrnej časti), náhradu trov konania si ale neuplatnila.

9. Proti tomuto rozsudku voči II. (zamietnutie žaloby) a III. výroku (o náhrade trov konania) podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho advokáta, pričom navrhol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe vyhovieť. Poukázal na odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že s právnym posúdením okresného súdu, ktorý uzavrel, že k zosplatneniu úveru došlo pre neuhradenie splátky splatnej dňa 20.6.2013 a od jej splatnosti plynie v zmysle § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia doba aj pre zosplatnený celý úver, nesúhlasí. Okresný súd mal použiť § 103 Občianskeho zákonníka na posúdenie splátok splatných do zosplatnenia celého úveru, t. j. premlčaniu podľa tohto ustanovenia by podliehali splátky splatné 20.6.2013, 20.7.2013, 20.8.2013, 20.9.2013 a premlčanie zosplatneného celého úveru (splátky splatné 20.10.2013 a nasl.) by posúdil podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Premlčané sú splátky splatné od 20.6.2013 do 20.9.2013. Listom zo dňa 16.10.2013 bol zosplatnený celý úver, žaloba bola podaná na súde v septembri 2016 (správne podľa odvolacieho súdu v októbri 2016) a teda časť zosplatneného úveru pozostávajúca zo splátok splatných od 20.10.2013 premlčaný nie je. Ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pre okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich (podporne uznesenie KS Trenčín sp. zn. 17Co/228/2016). Právny názor vyslovený v odôvodnení rozsudku na strane 6, že aj prípadné nedodržanie podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nespôsobuje absolútnu neplatnosť takéhoto zosplatnenia ak to nenamietne dlžník, je absurdné a odporujúce § 39 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Úverová zmluva neobsahuje všetky obligatórne náležitosti, preto bol uplatnený nárok dôvodný čo do zaplatenia sumy 1.366,53 Eur, ktorá predstavuje 41 splátok x 33,33 Eur. Poskytnutý úver 1.600,- Eur bol splatný v 48 splátkach x á 33,33

Eur. Žalovaná zaplatila časť pohľadávky 100,- Eur a po vyhlásení rozsudku sumu 50,- Eur. V časti istiny 497,25 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 497,25 Eur od 25.10.2013 zobral žalobu späť a v tejto časti navrhol konanie zastaviť.

10. Žalovaná odvolanie nepodala, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadřila.

11. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej CSP), ktorý nahradil a zrušil do 30.6.2016 účinný zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej OSP).

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať úspech, keďže rozsudok v napadnutom výroku nie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho zrušenie (suma 1.216,53 Eur s príslušenstvom) v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) CSP.

13. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola pôvodne požiadavka žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 1.813,78 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.813,78 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia. Po zohľadnení čiastočného zastavenia v súlade s I. výrokom (100,- Eur, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 100,- Eur od 25.10.2013 do zaplatenia) napadnutého rozsudku zostala na súde prvej inštancie požiadavka žalobcu voči žalovanej na zaplatenie sumy 1.713,78 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.713,78 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia.

14. Žalobca podaným odvolaním zároveň zobral žalobu čiastočne späť v časti sumy 497,25 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 497,25 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia a v tejto časti navrhol konanie zastaviť.

15. Podľa § 370 ods. 1 CSP, ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia, podľa ods. 2 súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí; ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. V zmysle ods. 3 ak je žaloba vzatá späť v časti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

16. Keďže v danom prípade došlo zo strany žalobcu k (čiastočnému) späťvzatiu žaloby v čase, keď už rozhodol vo veci súd prvej inštancie, ale jeho rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť, pričom žalovaná, ktorej bolo späťvzatie žaloby doručené na vyjadrenie, s ním vyjadřila súhlas, čím boli naplnené všetky zákonné predpoklady pre aplikáciu citovaného § 370 CSP, odvolací súd (čiastočné) späťvzatie žaloby pripustil, rozsudok súdu prvej inštancie (v časti čiastočného späťvzatia) zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

17. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu zamietol v sume 1.213,53 Eur, úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 1.213,53 Eur od 25.10.2013 do zaplatenia (po zohľadnení už čiastočného zastavenia, o ktorom odvolací súd rozhodol v I. výroku tohto uznesenia) z dôvodu premlčania žalovanej sumy. Žalobca nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, keď súd prvej inštancie nesprávne aplikoval § 103 Občianskeho zákonníka, a že k zosplatneniu úveru došlo pre neuhradenie splátky splatnej dňa 20.6.2013, od splatnosti ktorej plynie premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka aj pre zosplatnený celý úver. Avšak súhlasil so záverom okresného súdu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ako aj s premlčaním splátok splatných k 20.6.2013, 20.7.2013, 20.8.2013, 20.9.2013 (ktoré zohľadnil aj v sume 497,25 Eur, ktorú v odvolaní zobral žalobu čiastočne späť).

18. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

19. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

20. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

21. Z obsahu spisu vyplýva, žalovaná ako dlžníka podpísala zmluvu o poskytnutí bezúčelovej pôžičky dňa 18.2.2013, pričom sa s právnym predchodcom žalobcu dohodla na pôžičke vo výške 1.600,- Eur, výške splátky 55,84 Eur mesačne, počte splátok 48, termíne konečnej splatnosti 2/2017, ročnej úrokovej sadzbe 32 %, RPMN 32 %, priemernej RPMN 19,53 %, celkových nákladoch spotrebiteľa 1.080,32 Eur, celkovej sume pôžičky 2.680,32 Eur, sadzbe poistenia 6,90 %, mesačnej výške poistenia 3,85 Eur. Z prehľadu splátok a úhrad predložených žalobcom vyplýva, že v stĺpci „úhrada“ je uvedená suma 119,38 Eur a v stĺpci „zostatok“ je uvedená suma 2.090,43 Eur (po odpočítaní sumy v stĺpci pokuta 276,65 Eur = 1.813,78 Eur). Predžalobnou upomienkou zo dňa 16.10.2013 bola žalovaná vyzvaná k okamžitej úhrade všetkých dlžných splátok jednorazovo v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami vo výške 2.763,65 Eur najneskôr v lehote 3 dní od doručenia upomienky (na čl. 5).

22. Predmetnú zmluvu o poskytnutie pôžičky odvolací súd považuje za zmluvu spotrebiteľskú (tak ako aj súd prvej inštancie), ako aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania finančné prostriedky žalovanej v zmysle zmluvy o poskytnutie pôžičky zo dňa 18.2.2013, ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania. Predmetom zmluvného vzťahu bolo poskytnutie finančných prostriedkov formou spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzavretia zmluvy (spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je i dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi). Spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ zmluva obsahuje takéto neprijateľné podmienky, tak tieto sú neplatné. Okrem tohto v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Z uvedeného potom vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy ňou založený je nevyhnutné posudzovať podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady lex specialis derogat lex generalis, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zákon o spotrebiteľských úveroch, ako § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah posudzovať podľa citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch.

23. Súd prvej inštancie aplikoval § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa (orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával), podľa ktorého aj postupoval a vo veci rozhodol s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, a žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania.

24. Ďalej sa vysporiadal s povinnosťou, či táto zmluva spĺňa požiadavku písomnosti podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ako aj či obsahuje zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže medzi normy práva Slovenskej republiky slúžiacimi na

ochranu spotrebiteľa patrí i zákon o spotrebiteľských úveroch. Pritom správne uzavrel, že predmetná zmluva neobsahuje predpísanú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch a teda úver je podľa § 11 ods. 1 písm. b) označeného zákona bezúročný a bez poplatkov, s čím sa žalobca aj výslovne v odvolaní stotožnil.

25. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, je dlžník povinný uhradiť každú splátku k dohodnutému termínu. Splatnosť jednotlivých splátok neovplyvňuje splatnosť celého dlhu. Premlčanie sa v zmysle § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka viaže na jednotlivé splátky a nie na celý dlh. V prípade, ak niektorá splátka nie je včas zaplatená, môže byť dohodnuté, prípadne stanovené rozhodnutím tzv. strata výhody splátok. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právny úkonom. Ak toto právo nevyužije, celý dlh sa bude premlčovať odo dňa zročnosti jednotlivých splátok. Situácia sa zmení, ak veriteľ účinne uplatní zaplatenie celej pohľadávky naraz.

26. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ktoré je vo vzťahu k všeobecnému ust. § 101 Občianskeho zákonníka špeciálne, je počiatok premlčania upravený odlišne od všeobecného. Podľa vety prvej ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti, neplynie teda odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka). Podľa vety druhej v prípade tzv. zosplatnenia dlhu len pre v budúcnosti majúce byť splatné splátky, premlčacia lehota začne plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka), avšak tej, ktorá bola dôvodom pre uplatnenie práva podľa cit. § 565 Občianskeho zákonníka. Ak totiž veriteľ právo na zosplatnenie inak v budúcnosti splatného dlhu nevyužije, jednotlivé splátky sa premlčujú samostatne až do konca odo dňa splatnosti každej z nich; ak účinne uplatní zosplatnenie celého dlhu, pre zvyšok dlhu, ktorý mal byť pôvodne zaplatený v splátkach, začína plynúť premlčacia lehota od splatnosti tej nesplnenej splátky, v dôsledku ktorej k uplatneniu predčasnej splatnosti dlhu došlo. Podľa názoru odvolacieho súdu nemôže ísť o ktorúkoľvek predtým nesplnenú splátku (ani prvú v poradí), ale tú pre ktorú veriteľ využil právo na zosplatnenie dlhu.

27. Vzhľadom na uvedené, bolo treba premlčanie žalobou uplatneného dlhu posudzovať v dvoch režimoch; pred zosplatnením uplynuté splátky každú osobitne odo dňa jej splatnosti a zvyšok dlhu, ktorý mal byť uhradený budúcimi splátkami odo dňa splatnosti tej, pre ktorú veriteľ uplatnil stratu splátok. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou odvolateľa, že premlčanie zosplatneného celého úveru (splátky splatné 20.10.2013 a nasl.) mal okresný súd posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka, keďže v takom prípade, je potrebné aplikovať § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, avšak za predpokladu, že vykonaným dokazovaním bude preukázané, že veriteľ mohol postupovať podľa § 565 Občianskeho zákonníka. S námietkou, že okresný súd mal použiť § 103 Občianskeho zákonníka (konkrétne však veta prvá) na posúdenie splátok splatných do zosplatnenia celého úveru sa možno stotožniť, avšak v danej veci už uvedené stratilo svoje opodstatnenie, keďže žalobca odvolaním výslovne konštatuje, že splátky splatné 20.6.2013, 20.7.2013, 20.8.2013, 20.9.2013 sú premlčané.

28. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd je toho názoru, že ust. § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, v kontexte s cit. ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je nevyhnutné vykladať tak, že v prípade, že veriteľ účinne využije svoje právo v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka tým, že vyzve dlžníka na zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (pričom v danom prípade podľa cit. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže ide o spotrebiteľský vzťah, tak môže vykonať najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, za súčasného upozornenia spotrebiteľa v stanovenej lehote na uplatnenie tohto práva), začína plynúť premlčacia lehota odo dňa zročnosti tej nesplnenej splátky, pre nesplnenie ktorej veriteľ právo na zosplatnenie celého nezaplateného dlhu v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka využil. To znamená, že premlčacia doba pre v budúcnosti splatné splátky nemôže plynúť odo dňa nesplnenia v poradí prvej nezaplatenej splátky. Takýto výklad odporuje jednak jazykovému gramatickému zneniu § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka, ktorý výslovne uvádza: ...ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh..., jednak by bol nelogický, keďže § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zakotvuje iba právo veriteľa na zosplatnenie pohľadávky pre nesplnenie splátky, ktoré môže a nemusí využiť, pritom je tiež na jeho rozhodnutí, kedy toto právo využije, pričom v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pri spotrebiteľskej zmluve tak môže urobiť najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky.

29. Ustanovenie § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka je potom potrebné vykladať tak, že ak ide o plnenie dlhu v splátkach a dlžník niektorú zo splátok riadne neuhradí, veriteľ môže do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, čím dlžník stratí výhodu splátok (za splnenia zákonných podmienok). Ak veriteľ toto právo nevyužije a proti dlžníkovi neuplatní zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz, jednotlivé budúce splátky sa budú premlčovať samostatne od ich zročnosti. Keď dlžník opäť nesplní niektorú zo splátok, avšak veriteľ „stratu lehôt“ neuplatní, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ môže svoje právo využiť aj po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom, opäť len do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Strata lehôt teda nenastáva priamo zo zákona.

30. So záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná suma je premlčaná (podľa § 103 Občianskeho zákonníka) sa odvolací súd nestotožnil a takýto záver považuje prinajmenšom za predčasný. Odvolací súd považuje za nutné uviesť, že súd prvej inštancie síce správne na danú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, avšak nesprávne vychádzal z toho, že premlčacia doba začala plynúť dňom 20.6.2013 (uplynula dňa 20.6.2016 t.j. pred podaním žaloby dňa 17.10.2016), kedy bola splatná splátka (prvá), ktorú žalovaná neuhradila, keď zo spisu síce vyplýva, že listom zo dňa 16.10.2013 bola žalovaná vyzvaná k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo, avšak už zo spisu nevyplýva, či žalobca, resp. jeho právny predchodca postupoval podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka t. j. uplatnil právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Predžalobnou upomienkou zo dňa 16.10.2013 uvedenou už v odseku 20 bola žalovaná vyzvaná k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorazovo v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami zmluvy (najneskôr do 3 dní od doručenia výzvy), ktorej doručenie žalovaná síce v konaní nespochybnila (hoci žalobca nedoložil doklad o doručení), avšak ohľadom splnenia predpokladov vyhlásenia mimoriadnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu, tak ak to uzavrel súd prvej inštancie ku dňu 16.10.2013, nevedel žiadne dokazovanie, keď v bode 7 na strane 6 napadnutého rozsudku výslovne konštatuje, že neskúmal či boli naplnené všetky predpoklady § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Povinnosťou okresného súdu podľa odvolacieho súdu bolo postupovať aj v zmysle cit. § 53 ods. 9 Občianskeho v znení ku dňu uzavretia zmluvy (ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka (ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené) a teda skúmať, či právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

31. Odvolací súd sa nestotožnil ani so záverom okresného súdu, že nedodržanie podmienok uplatnenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nemôže mať za následok absolútnu neplatnosť zosplatenia, na ktorú by mal okresný súd hľadieť z úradnej povinnosti, ale len na námietku dlžníka, že nenastala splatnosť jeho záväzku v súlade so zmluvou a so zákonom. Takýto záver z tohto ustanovenia nevyplýva, naopak obsahuje konkrétne podmienky, ktoré musí veriteľ splniť, aby mohol následne postupovať podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka modifikuje § 565 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám. Podľa neho je strata výhody splátok podmienená tým, že musí ísť o a) spotrebiteľskú zmluvu, b) strata výhody splátok nenastáva automaticky pre nesplnenie niektorej splátky, ale až po uplatnení práva veriteľa; veriteľ môže toto právo uplatniť najskôr až po uplynutí lehoty 3 mesiacov od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c) veriteľ upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. Obsahom upozornenia dlžníka je, že veriteľ si uplatňuje právo na jednorazové zaplatenie celej pohľadávky naraz.

32. V kontexte záveru odvolacieho súdu v odseku 30 potom nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania a nie vykonávanie celého ťažiskového dokazovania až na odvolacom súde, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje i na znenie § 295 CSP (súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz), keď takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov.

33. Ako vyplynulo z napadnutého rozsudku, súd sa otázkou dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vôbec nezaoberal s ohľadom na jeho nesprávny záver, že uvedené ustanovenie sa má posudzovať tak, aby bolo na prospech spotrebiteľovi a nie veriteľovi, ktorého chrániť nemá, preto sa ním vôbec nezaoberal. Preto úlohou prvoinštančného súdu po vrátení veci bude na základe výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania, ako aj dokazovania doplneného po vrátení veci opätovne posúdiť dôvodnosť žalobou (zvyšku) uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy, čo do základu i výšky. Okresný súd teda musí vyriešiť aj otázku, či boli splnené podmienky uvedené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a v závislosti od zisteného, nesmie opomenúť ani aplikáciu § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, ktorú už zohľadnil v napadnutom rozsudku.

34. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. Vzhľadom na uvádzané odvolací súd mal splnené zákonné podmienky na to, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie (suma 1.216,53 Eur s príslušenstvom), vrátane závislého výroku o náhrade trov konania, s použitím § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil, tu už potom bez potreby zaobrania sa ostatnou odvolacou argumentáciou a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobcu v zrušenej časti a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť.

37. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP), nakoľko nesprávne rozhodnutie s nutnosťou jeho zrušenia zakladá povinnosť súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o trovách odvolacieho konania.

38. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).